

Írta:

2012. október 04. csütörtök, 14:31

Ha valaki „valamit” akar venni, az mindenképpen menjen ki az Uránvárosi piacra. Ennél konkrétabban azért most nem határoznánk meg, mit is lehet kapni (képünk a helyszínen készült) ott. Persze nem a zöldségekre, tojásra, gyümölcsökre tessék fókuszálni. Hanem a portékák mellett álló emberekre. Akik ugyan nem eladók, de érdekesek, annyi szent. Bár nem szentek, az erősen gyanítható.

A Pécssett, a Hajnóczy utcában lévő börze olyan, amire azt szokták mondani: mindent meg lehet szerezni, amire nincsen nagy szükség. Talán csak vadászkutyára légféket, meg harcoló partizán alakulatot nem lelhet lelni a helyszínen, a sorok között.

Akadnak olyan „termékek”, amikről elhinni nehéz lenne, hogy még forgalomképesek. Mások meg úgy néznek ki, mint amik valahonnan hiányoznak. A lopott holmi egyik rokon értelmű kifejezésével persze senkit sem szeretnénk megbántani. Meg aztán nagy értéket – vélhetően – nem rejtenek az asztalok. Bár, soha nem lehet tudni!

Ellenben a legvalószínűbb, hogy lomtalanításkor, hagyatékokból kerülhettek elő a tárgyak jelentősebb hányadai. De akad közöttük olyan is, amit egyszer már tényleg kidobtak valahol, aztán meg „kiböngészték” a szeméttelpeken, kukákban. Ezt követően kissé lemosva, kiköszörülve, „újszerűen” kerültek be a használt cikkek hatalmas körforgásába.

Írta:

2012. október 04. csütörtök, 14:31

Van itt minden, amivel ipart lehet alapítani

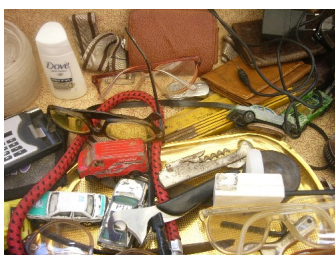
– Azért vagyunk itt, mert a belvárosi nagypiacról elzavartak minket – mérgelődött egy idősebb úr, aki talán már az elvtársi világban is adott-vett, mindent, amit csak lehetett. – Nincsen nagy forgalom, de azért jönnek. Ez egy lecsúszott környék, de az egész ország is szégyellheti magát, mert ide jutottak.

Az nem derült ki a monológból, hogy az árus magát is az említett halmaz elemének tekinti-e, vagy rá nem vonatkoznak a becsmérlő szavak.

– Miért fényképez? – kérdezte cseppet sem udvariasan egy hölgy, aki egykoron láthatott szebb napokat is. – Ez az én standom, az én árum, nincsen joga itt fotózni!

A sajtójog aktuális paragrafusain egy kissé felületesen elvitatkozgatva, megállapíthatjuk, az asszony nem szeretné magát viszontlátni, semmilyen sajtóorgánumban. Ebben megegyezhettünk, mert a képszerkesztők éberségét úgysis nehéz lenne kijátszani. Lévén, hogy nem a vasorrú bábához kerestünk modellt, ezt a témát is lezárhattuk.

– Én is voltan III/III-as – érkezett egy cinikus megjegyzés egy olyan férfitől, aki bizonyos jelentésekre, besúgásokra célzott, humorban pácolva. Ez mind legális holmi!

A rumli nem megrendezett, hanem valódi

Mivel azonban nem volt cél a „hangulat” fokozása, hát nem cseréltünk eszmét arról, vajon tiszta eredet mit takar? Mindenesetre, az ilyen beszólásokat hallgatva még az is elbizonytalanodik a származási helyekről, aki rosszat korábban fel sem tételezett.

Arra azonban már nem érkezett válasz, csak egy vállrándítás, miért is lötyögött a lencse a műanyagkeretében, a kínai nagyító esetében. „Mert csak!” Pedig, azért mert egyes dolgok régiak, használtak, mások újszerűek, még lejárt „szavatosságú” udvariasságot nem kellene bevetni, mint értékesítési csodafegyvert. Aztán csodálkoznak, ha nem megy a bolt úgy, miképpen azt várták.

Ennek ellenére, ha rozsdától mentes (nem rozsdamentes!) ekekulcs, fakó, használt szentkép-reprodukció, ismeretlen funkciójú kéziszerszám, más fészerből való „hulladék” nélkülözhetetlen egy háztartásban, akkor senki ne késlekedjen! Irány a piac, a csodás birodalom, olcsó pénzen sok portékát lehet beszerezni.